

Avui tenim la possibilitat de compartir uns moments amb el poeta Josep González Clofent i amablement ens ha convidat a visitar el lloc on -amb el seu germà- encara té cura d'aquella tradició familiar d'estima per la terra i els animals que l'han acompanyat en la seua infantesa. Des de Perpinyà on viu, un parell o tres vegades a l'any torna al país perquè no pot evitar allunyar-se de les seues arrels, els aromes i la llum, segons paraules del nostre autor.

Hem aprofitat per fer-li una entrevista sobre literatura i allò que ell considera “temps vital”.

- P Quan et vas adonar que l'escriptura i la poesia era una forma de viure la vida?

R De ben xiquet m'embadalia amb qualsevol cosa. Semblava en un món privat i el cap no parava de buscar sentit i significat a tot allò que s'esqueia als meus ulls. Un petit diari preadolescent fou l'inici del descobriment poderós de l'escriptura tot i les faltes d'ortografia. A poc a poc vaig adonar-me que l'escriptura concisa m'era més favorable que els recargolaments d'estil: de paraules, les justes. Això decantà el meu quefer cap a la poesia. Aquesta és la meua veritat simple i senzilla.

- P Que penses dels corrents poètics de l'actualitat al nostre país?

R L'antic debat entre el classicisme i l'avantguarda és una estratègia per al creador. Els escriptors s'estimen les classificacions; és una forma elemental de sentir-se part d'un tot que els agombola. Hi ha grups amb qui hom s'identifica per l'estètica, per la manera d'establir les estructures formals del poema, per la simpatia personal, per la innovació (en diuen “performance”, ha ha!) també per la generació. Allò que importa és si tu creus que pots dir alguna cosa: si aquest primer pensament és clar i positiu, la deua se't revela: la resta és posar-se a la feina.

Un altre aspecte que preocupa els escriptors és la dèria sobre la vàlua d'allò que fas; no hauria

d'ésser el que més ens importara i no ens hauria de preocupar tant el que manifesten altres. La poesia és un gènere minoritari, "d'ales blanques" i no subjecte a competició, per la qual cosa t'ha d'importar a tu en primer lloc: aqueixa esclavitud de "llibre per any per tal d'existir" és una gran estupidesa que gravita en algunes ments i cal desterrar-la. A més a més, cal considerar si quan escrius arriba al cor dels altres, car això afegeix un "plus".

Al nostre país l'estanquitat del fenomen literari és corrent: ens coneixem pels noms, però no sopem tots plegats, ni hem de compartir una *weltbild* idèntica. També la proximitat física i simpatia animal convida a la coneixença, a la generació d'activitats culturals. Així doncs, la riquesa és garantida, però cal vigilar el més gran de tots els perills, l'endogàmia. Hi ha un petit problema amb les associacions gremials, consubstancial al sistema: si no pagues quota ets invisible a l'estructura organitzativa, però com deia Bartleby, no té cap importància (somriure irònic).

- P Existeixen gurus literaris en el moment present?

R Tots tenim mestres que ens han acostat al prim camí de les lletres, però l'enlluernament per aquestes persones s'ha relativitzat. Els crítics han de dir la seua, però són falibles.

M'agradaria emprar un nou vocabulari: existeixen guies, individus que han realitzat carreres de fons, però, al capdavall, individus. No hem de menystenir-los, és clar, encara que seria fetaç mantindre'ls en altars perennes: no sempre és manté el nivell òptim en l'escriptura; els deus tampoc no ho fan.

Anys arrere existia una idolatria molt més pronunciada que ara; encara perdura aquesta flama, però els corrents d'aire, les pluges i la solitud del sol promouen la laïcitat literària. Els qui vivim allunyats d'aquestes garlandes som propensos a detectar el personalisme d'aquests petits incendis.

De fet, vivim en una altra època i el camí que et mena cap a la literatura és més una experiència íntima que no pas un frenètic deixar-se veure, d'aparador en aparador, de fira en fira. Una cosa és la literatura, una altra de ben distinta el negoci, el màrqueting i la venda que se'n fa tot i que aquesta darrera tasca és lícita perquè les lletres dormen en llits de paper d'ivori.

- P Què penses de la publicació que es fa de la literatura a la premsa?

R Tots sabem que la premsa és dirigida segons la ideologia dels propietaris i això influeix en les dosis sobre qui i què caldrà parlar. Pel que fa als crítics hem de separar la tasca del comunicador, d'aquella que fa el promotor literari: aquest vol que es consumisquen certs autors i obres. La propaganda s'injecta en venes físiques i virtuals. Són pocs els esperits lliures, els funàmbuls literaris són rosada.

- P Per què escrius poesia?

R Jo escric perquè veig, entenc i visc, perquè no vull ésser indiferent als canvis del viure quotidià; però sobretot escric per manifestar un públic agraïment als qui m'envolten.

Sense els altres el món petit que em creix a les mans esdevindria estúpid i vehement.

La societat on vivim és molt generosa malgrat els pals que rep a les costelles: hem de recordar les magnes heroïcitats de les persones senzilles.

El poeta exerceix d'amplificador en aquest desert de silenci estèril que volen fer-nos creure:

observació, tendresa i denúncia són els tres colors per pintar el meu paisatge.

Comprendre altres paisatges enriqueix i reafirma la meua veu. Perquè sembla que tots juguem en l'equip de la vida; al meu parer, no hi ha cap separació entre la construcció literària i la Realitat Vital. Poden haver-hi altres estètiques ni millors, ni pitjors, simplement diferents; però aquesta és la meua i aquesta em realitza.

- P Ets un escriptor eremita?

R Amb la dictadura o conte venut de les xarxes socials (tuenti, twitter, facebook), un nou invent per entretenir-nos o perdre'ns per les avingudes de la ment, existeix el web com un univers quasi

il·limitat de recerca i coneixença. Al meu poblet, sota el flexo nocturn de les hores puc acostar-me als meus companys escriptors. Tan sols necessite els seus textos que són tot; i temps per descobrir, en la veu, les espurnes de la pedra foguera. El contacte físic és qüestió de gustos.

• P Què penses de les Fires del Llibre?

R He de dir-vos que he tingut alguna experiència, petita sí, però al capdavall me n'he adonat que això no va amb mi. És una activitat comercial que l'emboliquen amb cel•lofana de cultura. Com lloc d'encontre amb altres escriptors i lectors, és potser l'única vàlua que li trobe: els assumptes pecuniaris no m'interessen gens ni mica. He observat l'esclavitud a què són sotmesos els companys a l'hora de promoure els llibres, d'ací cap allà, com lluent penells dels meteors... Encara que diuen "sarna amb gust, no pica, però mortifica".

Ventejar lletres als aparadors com si es tractès de grams de cansalada o grapats de perns, Déu ens guarde!

Aquesta cel•lulosa batejada amb tinta, abans la donaria a l'Elvis- el meu burro-perquè es nodriria.

• P Què penses dels polítics i de l'actual situació a 24 de maig?

R Política? Això no és el que fan els progres postmoderns o, per atzar, els ben llepats **White Collars**? Hi ha una mena de torracollons que són ràpids per fer canvis estructurals per a tothom (en diuen polidament "retalls") però no mai es cisellen els seus privilegis.

Vaja, ja t'entenc! Ostres sí, la política és una activitat fàtua carregada d'ocurrències calculades al mil·límetre. A l'hora de subministrar-les provoquen al torrent intel·lectual uns efectes predeterminats. Ara s'ha posat de moda repetir muntanyes de mentides per fer-nos creure que tenim una estructura social hipersòlida; mentre pose les garrofes i la palla als animals pense, sòlida per a qui? No res xic, tu veus castells en l'aire?

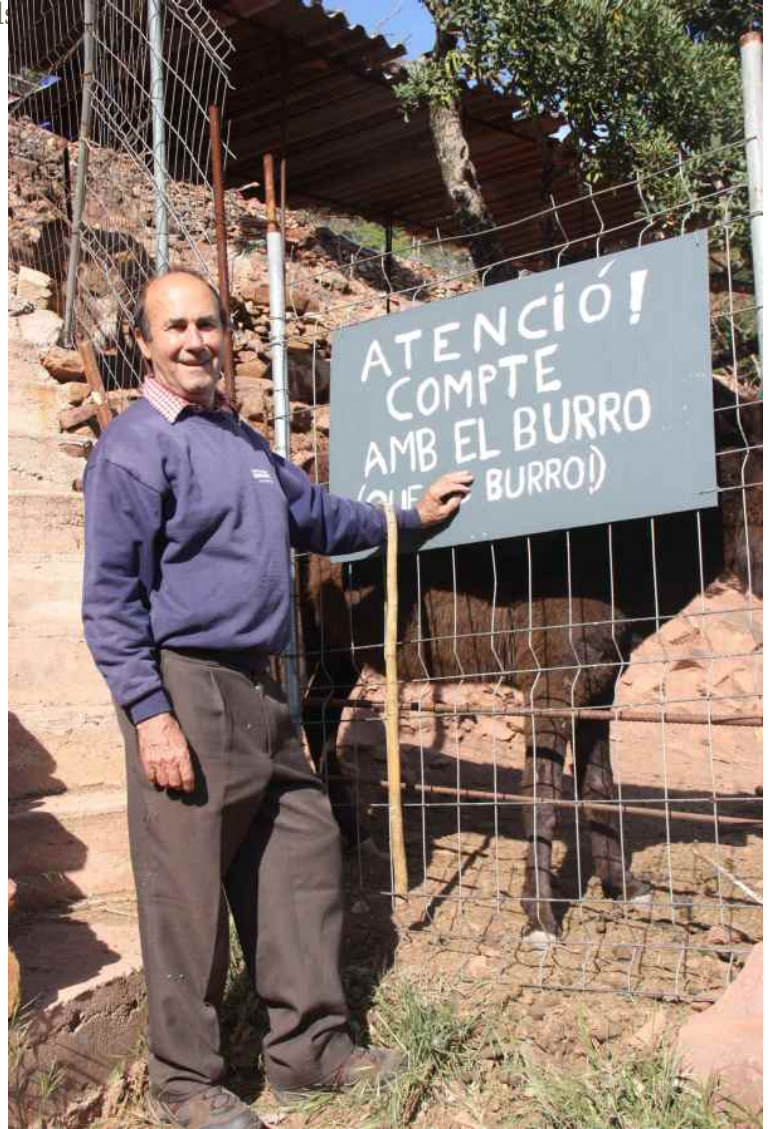
Això em duu a pensar en aquell xarnego verdós i abandonat que es troba pels voltants del cementiri que és a prop de casa. Recorde que un home de les rodalies increpava una veïna perquè li havia dut menjar; la violentà. Vaig haver d'intervenir:

- Tu, què fas? Què li dius a aquesta dona?
- I tu, qui t'ha convidat a aquest enterro?
- Jo sóc qui vull ser, no qui tu vols que siga. Calla cadàver, i vés-te'n a ta casa... Deixa en pau els qui viuen i soterra els teus morts i fantasmes.

Confie més en aquests xarnegos escaldats i recelosos que en certs espècimens polítics.

- P Sembla que es duu millor amb els animals.

R No exageres home, no és això; tot i que la fidelitat d'aquells és autèntica i no mai et faran una mala jugada. Els oficients de polítics haurien d'anar-se'n a casa un cop acabada la seua tasca i començar de nou com fa tothom. Sembla que certs privilegis de la casta política hauríem d'enderrocar-los. Mentre no siga així, no tots serem iguals davant la llei. Mal assumpte quan els qui ens representen s'aprofiten de les circumstàncies en lloc de servir el poble.

- P Creu que l'ésser humà encara té futur?

R Definitivament sí, malgrat tot el que està queient en política, economia, o distribució injusta de la

riquesa. No hem fet els barems bé, que som aprenents de persones; és per això que l'individualisme exacerbada, la vanitat grandiloqüent i una miopia intel•lectual i moral triomfen. No propose un servilisme, una falsa humilitat, no.

Ser ciutadà i adonar-se que creixem i millorem pels altres, això ja suposa un canvi d'actituds en la projecció dels nostres viures. Aquest primer pas és una petita victòria. Els escriptors tenim el deure de recordar la bellesa dels petits esforços que, maó a maó, construeixen l'habitatge, un habitatge que no és propietat de ningú, un espai per compartir allò que vivim i som.

La veritat més autèntica s'amaga en la senzillesa d'aquelles lluites quotidianes. La història no la fan els altres; la història sempre és "la nostra història". Amigues i amics tots, construïm-la.